

Sygn. akt VIII C 2393/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 6 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Bank (...) S.A. w W.

przeciwko W. O.

o zapłatę

zasądza od pozwanego W. O. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w W. kwotę 4.316,30 zł. (cztery tysiące trzysta szesnaście złotych trzydzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 3.682,13 zł. (trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt dwa złote trzynaście groszy) od dnia 22 marca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.288 zł. (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2393/16

UZASADNIENIE

W dniu 22 marca 2016 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (obecnie Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.) wytoczył przeciwko pozwanemu W. O. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 4.316,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.682,13 zł od dnia 22 marca 2016 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozewm wierzytelność wynika z zawartej z pozwanym w dniu 5 kwietnia 2006 roku umowy o limit i kartę C. MasterCard. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacał terminowo salda za dany okres rozliczeniowy, którego wysokość wraz z terminem spłaty należności określana była w wyciągu z rachunku przesyłanym pożyczkobiorcy, na skutek czego powód wypowiedział przedmiotową umowę ze skutkiem na dzień 14 grudnia 2015 roku. Na dochodzoną pozewm kwotę składają się: 3.682,13 zł z tytułu niespłaconej należności głównej, 262,05 zł z tytułu odsetek umownych, 122,68 zł z tytułu odsetek za zwłokę, 53 zł z tytułu opłat i prowizji, 113,40 zł z tytułu ubezpieczenia oraz 83,04 zł z tytułu opłat windykacyjnych. Zadłużenie pozwanego jest przy tym udokumentowane w wyciągu z ksiąg bankowych wystawionym w dniu 22 marca 2016 roku.

(pozew k. 2-4)

W dniu 28 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 4v., sprzeciw k. 13v.-15, postanowienie k. 18v.)

Pozwem złożonym na urzędowym formularzu powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Dotychczasowe stanowisko w sprawie podtrzymał również pozwany składając sprzeciw uzupełniony zgodnie z wymogami postępowania uproszczonego.

(pozew k. 36-37, sprzeciw k. 61-64)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie, przy czym na rozprawie w dniu 6 marca 2017 roku pełnomocnik powoda oraz pozwany nie stawili się.

(pismo procesowe powoda k. 68, protokół rozprawy k. 72)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. O. w dniu 5 kwietnia 2006 roku zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o limit i kartę kredytową C. MasterCard, w ramach której bank przyznał pozwanemu limit kredytowy w wysokości 1.000 zł. W ramach umowy pozwany był uprawniony do dokonywania transakcji gotówkowych oraz bezgotówkowych do wysokości przyznanego limitu. Od wykorzystanego limitu bank naliczał odsetki według zmiennej stopy procentowej, która na datę zawarcia umowy wynosiła 21,96 % w stosunku rocznym. Poza odsetkami bank był uprawniony do pobierania opłat i prowizji.

Pozwany zobowiązał się do comiesięcznej spłaty zadłużenia w wysokości nie mniejszej niż minimalna kwota spłaty, w ustalonych dniach spłaty terminu. Minimalna kwota spłaty ustalana była w zestawieniu operacji, a w jej skład wchodziły kapitał, odsetki, prowizja i opłaty od limitu. Strony ustaliły ponadto, że data spłaty limitu zostaje określona na 8 dzień kalendarzowy każdego miesiąca. W umowie zastrzeżono również, iż opłata za zestawienie transakcji wynosi 2 zł, zaś za administrowanie limitem – 3 zł miesięcznie. Opłatę za pierwszy rok używania karty strony ustaliły na kwotę 18 zł.

Umowa została zawarta na czas oznaczony 11 miesięcy z możliwością przedłużenia limitu na dalsze okresy.

Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy m.in., jeśli posiadacz karty nie spłacił rat kredytu lub limitu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu posiadacza karty do zapłaty zaległych kwot, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni.

W treści umowy pozwany wyraził ponadto zgodę na objęcie go ochroną ubezpieczeniową z tytułu zgonu oraz trwałej i całkowitej niezdolności do pracy. Wyrażając zgodę na ubezpieczenie pozwany oświadczył, że zapoznał się z warunkami ubezpieczenia.

(umowa k. 50-50v., okoliczności bezsporne)

Pozwany nie wypowiedział bankowi przedmiotowej umowy przed upływem okresu, na który została zawarta, na skutek czego ulegała ona automatycznemu przedłużeniu na zasadach określonych jej treścią.

W okresie obowiązywania umowy W. O. korzystał na bieżąco z przyznanego mu limitu, uchybiając jednak warunkom jego spłaty. Na skutek powyższych działań na koncie pozwanego powstało niespłacone zadłużenie, które począwszy od dnia sierpnia 2009 miało charakter stały.

W związku z istniejącym zadłużeniem powód wypowiedział pozwanemu przedmiotową umowę, a następnie pismem z dnia 15 grudnia 2015 roku wezwał do zapłaty zadłużenia w kwocie łącznej 4.184,57 zł.

(historia rachunku k. 52-54, wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia k. 55-56, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg banku z dnia 22 marca 2016 roku powód określił wysokość zobowiązania dłużnika na łączną kwotę 4.316,30 zł. W dacie wystawienia wyciągu zadłużenie pozwanego W. O. z tytułu kapitału wynosiło 3.682,13 zł, z tytułu odsetek umownych – 262,05 zł, z tytułu odsetek za opóźnienie – 122,68 zł, z tytułu opłat i prowizji – 53 zł, z tytułu ubezpieczenia – 113,40 zł, z tytułu opłat windykacyjnych – 83,04 zł.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 51, historia rachunku k. 52-54, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwany zawarł z (...) Bank S.A. (poprzednik prawny powoda) umowę o limit i kartę kredytową, na mocy której bank udzielił pozwanemu limitu kredytowego w kwocie 1.000 zł. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, na skutek czego na rachunku limitu powstało zadłużenie w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. W tym miejscu podniesienia wymaga, że pozwany choć kwestionował powództwo w całości, to jednocześnie nie zgłosił w sprzeciwie żadnych twierdzeń i dowodów, nie stawiał się również na rozprawie w dniu 6 marca 2017 roku. Zgodnie zaś ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że zgłaszanie lub dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

Jako że do dnia wytoczenia powództwa pozwany nie uregulował zadłużenia względem powoda, żądanie powoda zapłaty kwoty 4.316,30 zł było w pełni zasadne. Zaznaczenia wymaga przy tym, że powód składając historię rachunku pozwanego w formie tabeli obejmującą cały okres obowiązywania przedmiotowej umowy, uwodnił zadłużenie pozwanego w wysokości w niej wskazanej, z przedłożonego zestawienia wynika bowiem jak kształtowało się zadłużenie W. O. na przestrzeni kolejnych miesięcy, w jakich wysokościach bank naliczył odsetki, a także z jakiego tytułu zostały naliczone poszczególne prowizje/opłaty. Jednocześnie wskazane kwoty znajdują pełne odzwierciedlenie w treści wystawionego przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych. Sąd uznał przy tym, że powód miał prawo domagać się zapłaty kwoty z tytułu składek za ubezpieczenie, tj. 113,40 zł, z treści umowy niespornie wynika bowiem, że pozwany wyraził zgodę na objęcie go ochroną ubezpieczeniową, a z przedłożonej historii rachunku wynika, że kwota ta nie została przez pozwanego spłacona.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.316,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.682,13 zł od dnia 22 marca 2016 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: 54 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 2 x 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego przez powoda, 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda w stawce minimalnej (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.288 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.